

Kåre Svebak:

Hvorfor må menigheten være «apostolisk»?

I Jesu øversteprestelige forbønn ber han for dem som *ved apostlenes ord* kommer til tro på ham, Joh 17:20. «Deres ord» er Sønnens ord fra Faderen, og derfor avsluttes prekenteksten med bønnen «hellige oss i sannheten, ditt ord er sannhet», v 14. En «apostolisk» menighet formidler Guds evangelium, mottatt i og med apostelordet.

1 Kor 15:1-4 – Jeg påminner dere, brødre, om det evangelium som jeg har forkynt for dere, som dere har tatt imot og som dere også holder fast ved. Ved det blir dere også salige, om dere holder fast ved det ord som jeg forkynte for dere som et evangelium, så sant dere ikke forgjeves er kommet til tro. Jeg har i min grunnleggende undervisning overgitt til dere, hva jeg selv har tatt imot: Kristus døde for våre synder, slik Skriftene har sagt. Han ble begravet og oppstod på den tredje dag, slik Skriftene har sagt.»

De tekniske ord for denne formidling (el tradering) er overtatt fra synagogen: Å overgi, å motta, å holde fast ved. Falske apostler kjennes på reservasjonen. De opptrer som Guds ord er utgått fra dem, eller kommet bare tildem, 1 Kor 14:36. De har falt for satans fristelser. Forkledd som en lysets engel i «superapostlers» skikkelse, frister han også oss, 2 Kor 11:4f, 13-15.

Nyttestamentet har mange advarsler mot lunkenhet i lærespørsmål (indifferentisme). Den kanskje strengeste er Jesu sendebrev til Laodikea-menigheten, Åp 3:14ff. Jf Gal 1:8 og 3:1ff. Tilsynelatende små og velmente forbehold eter om seg lik surdeigen, Mt 16:6, 12. Jf Peters forbehold, v 22f.

På Pinsedagen ble de tolv utrustet med Åndens gaver mer enn andre kristne, i stand til å overgi læren, mottatt fra Herren Jesus. Deri består deres gudgitte autoritet og myndighet. Et apostelbrev ble derfor opplest som hellig skrift før Nattverdens Liturgi, og lesningen avsluttet med en advarsel mot avgudene. 1 Kor 10:14-16, 16:22, 1 Joh 5:19-21. Jf 2 Kor 13:7-10, 2 Tess 3:14f, 1 Tim 6:20f, Tit 3:10f.

Smågruppe-samtalens i den apostoliske kirketradisjon

Den oppstandne Kristus ga marsjordren til sine utvalgte apostler og deres etterfølgere i prekenembetet, Lk 24:47 – å forkynne i Kristi navn omvendelse og syndenes forlatelse for alle folk. Oppdraget omfatter dåpen i den treéne Guds Navn og dåpsundervisningen, Mt 28:20 – lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. På dette vilkår er han virksom til stede i den apostoliske kirke og venter henne på den ubeskårne kirkegrunn, gitt i begynnelsen. *Hvordan er det mulig?* Kirkens historie synes å motsi ham med utallige forbehold og sekter i hopetall.

Svaret finns ikke i samfunnsvitenskapelige innsikter og kulturfaglig innsikt. Svaret er apostelordets lære, etterfulgt i menighetens liturgiske ordninger. De avslører tilpas-

ninger til menneskers behov og hyklersk kristelighet. Det er i første rekke prestens oppgave å tilse at menighetens gudstjenestefellesskap består på den apostoliske læregrunn fra den oppstandne Kristus. Da må søkelyset være rettet mot «den sosiale motor» i all tradisjon – **smågruppen**, hvor to eller tre deltar i samtalen. Hva skjer når deltagerne forlater høymessen og går hver til sitt?

Samtalen i den apostoliske kirketradisjon er unik, for deltagerne i smågruppe-samtalen gjelder det Guds ord man har hørt opplest og utlagt. Da er åpenbaringsordets Gud første tilhører, virksom til stede i Jesu Kristi nærvær. Hans ord medbestemmer «kristendomspraten». Derfor er de apostoliske skrifter, samlet i Nytestamentets skrifter, kirkens rettesnor og målestokk for kristnes lære og liv. Det var Nicea-konsilets erkjennelse år 325,

Følgelig er det kirkemøtets oppgave, like fra menighetsmøte-nivå til konsilnivå, å stadfeste, istemme og holde fast apostelordets lære fra Herren. Det er kirkemøtets kompetanse og autoritet. Deri består lærevedtakets gyldighet. Apg 15:14-22. Mangles det apostoliske ord om saken, er kirken henvist til den ordning som beviselig er praktisert siden aposteltiden. Jf dåp av småbarn.

Da gjenstår frihet til å praktisere «kjærlighetens lov» av hensyn til den svake part. Hensynet under Jerusalem-synoden gjaldt jødekristerne. Da stod man fritt til å praktisere hellighetsloven, se 3 Mos 17:13-15. Trofast mot det apostoliske ord, møter kirken Herren Jesus som sin frelser på Dommens dag.

Det kirkebeskrivende ord «apostolisk»

fins ikke i Nytestamentet. Det fins heller ikke i Den nikenske bekjennelse fra år 325. Men ordet ble snart tatt i bruk og senere tilføyd (NC 451). Årsaken var biskopen i Rom, som krevde overhøyhet med henvisning til den «katolske» kirkes *geografiske* utbredelse. Tilføyelsen «apostolisk» presiserer den rett-troende kirkes *historiske* utbredelse siden aposteltiden.

Ordet «apostolisk» fins heller ikke i Den augsburgske bekjennelse fra 1530 (CA), selv om den omhandler saken. Den trosbekjennelse som benyttes under dåpen, og som oftest i høymessen, ble fra gammelt av kalt «Credo» - jeg tror. Den blir misvisende kalt «Den apostoliske bekjennelse». Dens kirkebeskrivende ord er «en hellig *allmenn* kirke». Ordet «allmenn» er oversatt fra det latinske «catolica» - for alle folk.

Sannhetskriteriet i antikken

Vincent av Lerinum (d ca 434) definerte kirkens sannhetskriterium slik: «Det som er blitt trodd over alt, alltid og av alle» (latin: quod ubique, quod semper, quod omnibus creditum est). Definisjonen er antikkens sannhetskriterier, som forveksler Gudsords sannhet med utbredelse, alder og tilslutning.

Antikkens sannhetskriterier var blitt kirkelære før det store skisma i 1051 - mellom kirken i øst og vest. Jf Apg 17:32. Er «det gamle» sant fordi det er gammelt, har stor utbredelse og alminnelig godtatt? Også fariseerne på Jesu tid gjorde denne kortslut-

ning med henvisning til en overlevering i en tradisjon ved siden av «Moses og Profetene». Men det som er «apostolisk» er bibelsk fordi læren er mottatt fra Herren Kristus, Det gamle testamentes rett utlegger. Er ikke læren apostolisk, er den heller ikke bibelsk.

Skjønmalende ordbruk

I oldkirken var det mange som fant det oppportunt å legitimere egen virksomhet med beskrivelsen «apostolisk». Ordet ble tvetydig, i strid med «bekjennelse» i nytestamentlig mening (homologi), å istemme og stadfeste apostelordets likefremme lære fra Kristus, kirkens Herre og Lærer (Joh 7). I nordisk sammenheng skjedde noe lignende i det 19. århundre, da det gikk inflasjon i det selvbeskrivende ord «luthersk», men på en tvetydig måte, både påstand og formål. Luther var bekjenner i nytestamentlig mening. Samme ordbruk ligger til grunn for Konkordiebokens bekjennelser, t eks Konkordiebokens forklaringer. Derfor var det nødvendig å presisere formålspagrafen i Foreningen for Bibel og Bekjennelse: *Bibeltroskap er troskap mot det apostoliske ord.*

KONKRET MENIGHETSKUNNSKAP OM LÆREFORMIDLING

Guds kirkes kjennetegn og formål på jorden

Joh 17:3 – Detter det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og den du har utsendt, Jesus Kristus. Jesus-ordet sier hva formålet er med menighetens virksomhet. Begrunnelsen er Jesu Kristi nærvær i den forsamlede menighet, virksom i de handlinger han befalte. Andre forsøk på legitimering er overflødige.

Altså må kristentroens årsak i begynnelsen være den samme så lenge det heter «i dag» (Heb 3:13). Guds kirkes kjennetegn i tidens løp er konstante: - «de helliges forsamling, hvor evangeliet blir lært rent og sakramentene forvaltet rett» (CA 7). Kjennetegnene representerer ingen «kjerne» eller en fellesnevner i læren, f eks «Jesus er Herren», 1 Kor 12:3. Han er ikke Herren over «noe» i Bibelen, men hele Bibelen. Guds kirkes kjennetegn representer «Skriften alene», utlagt av «Kristus alene».

Apostelordets lære fra ham representerer Guds Ene Hellige kirke, universell og lokal til samme tid, i nåtid og fortid til samme tid. Denne representasjon er den underfulle virkelighet som markeres med innslag av greske og hebraiske ord i liturgien (kyrie, amen, osv). Med vår liturgi deltar vi allerede i den himmelske liturgi for Guds trone.

Menighetens legitimitet: Bevitnede kjensgjerninger

Et under kan ikke bevises, kun bevitnet som kjensgjerning. Guds kirkes kjennetegn har ingen fornuftig begrunnelse, men bevitnet som kjensgjerninger, slik det står skrevet. Dokumentasjonen foreligger i elleve beretninger om møter med den oppstandne Kristus. Han viste seg for dem, spiste sammen med dem, underviste dem i Det gamle testamente om sin person og sitt verk, og gav dem de befalinger som omfatter prekenembetets gjerning. I tilslutning til denne dokumentasjon hører utvelgelsen av apostelen Matias og beretningene om kristenforfølgeren Saulus, som utenfor Damas-

kus møtte den oppstandne Kristus og ble apostelen Paulus. La meg peke på en kjensgjerning som lett blir oversett.

Ingen uklar etableringsfase

De tekstene som omhandler tiden mellom Påskedagen og Pinsedagen, *mangler den uklare etableringsfase* – først forvirring, så diskusjon, inntil disiplene ble enige om hva de skulle gjøre i fortsettelsen. Uklare etableringsfaser kjennetegner de store religioner og andre kollektivtradisjoner. De er like fra begynnelsen et produkt av menneskers samhandling og spekulasjon. Det var ikke slik Guds kirke i den nye pakt fremstod på Pinsedagen. Alt var i samsvar med den Oppstandnes befalinger og undervisning i Skriftene. Med til befalingene hørte den nye pakts måltid, innstiftet «i den natt da han ble forrådt», og med løftet om gjensyn «om en liten stund» (Joh 16:16-19).

Gjensynsgleden i tidens løp er samfunn med Kristi ofrede legeme og blod, rakt frem i velsignet brød og vin (1 Kor 10:16f, jf Apg 2:42). Merk: Årsaken til lovprisning og kirkevekst var og er den samme: Det underfulle ved kirkens gudstjeneste. Et av de eldste nattverdbenevnelse er derfor «evkjaristi» - takksigelse. Dette takkoffer skal aldri forstumme – «som i begynnelsen, så nå og alltid og i evighet.

Kirkerommets inventar tause vitner om Jesus-historiens fortsettelse

Kirkerommet er et passende sted. Barnet undres – og alle uvitende likeså: De ser prekestol, døpefont, skriftestol og alterbord. Hva er det? Hver for seg er de synlige påminnelser om Kristi befalinger til sine utvalgte apostler og deres etterfølgere i prekenembetets gjerning. Mt 28:20 – lær dem å holde alt det som jeg har befalt dere...»

Prekestolen – stedet for Jesu undervisning i Skriftene om sin person og det verk han har fullført. Lk 10:16 – den som hører dere, hører meg. - *Døpefonten* – stedet for dåpen til Jesu død. Her får det enkelte menneske del i Guds forsoning med verden i Jesu død, og med løfte om salighet for hver den som tror. - *Skriftestolen* – stedet hvor Guds nådetilsagn blir tilsagt i Guds tjeners munn: «Jeg forlater deg dine synder». - Og *Herrens bord* – stedet hvor Kristi allmaktshøres over fremsatt vin og brød og hans legeme og blod rakt fram i jordiske skikkelser, mottatt med munnen. Kort sagt: Kirkens gudstjeneste ville aldri funnet sted uten de befalinger som den oppstandne Kristus har gitt.

Befalingene er ikke mange, og døypte med evner dertil, skal få del i kunnskapen fra Gud og hjelp til å holde hans befalinger. Andre blant Jesu «minste små», overgir vi til Jesu øversteprestelige forbønn og Helligåndens «uutsigelige sukk», Rom 8:26.

Den Oppstandnes kirkebefalinger begrunner menighetens liturgiske fellesskap. Ordet «liturgi» har grunnbetydningen «folk-verk, eller det som folket gjør når det møter sin konge eller hans delegat. Annen begrunnelse trengs ikke. Kristi nærvær, virksom med sine ord i den forsamlede menighet, lokker og drar. Virkningen er den uforbeholdne bekjennelse til Kristi ord.

Hvordan reagere på den folkelige tilbakemelding?

Systematiske *Intervjusamlinger* ligner ekko fra prekenembetets gjerning. Denne konkrete menighetskunnskap gir innsyn i nådemidlenes bruk og ikke-bruk, og kommer til nytte i valg av strategier og prioriterte arbeidsoppgaver.

Ved siden av intervjusamlinger skal sognekallets *kallsbok* dokumentere menighetshistorien og gi innsyn i prestens veivalg. Dessverre vitner den tilfeldige dokumentasjon om en mangel ved presteutdanningen.¹

Den faktiske menighetskunnskap må begrunne strategivalg. Den systematiske *intervjusamling* gir innblikk i den faktiske kristendomsformidling – dens hvordan, hva, når og hvorfor. Den *faktiske* menighetskunnskap har forbilder i Nytestamentet, hvor apostelbrevene har en læredel, og deretter en del *formaninger* begrunnet i konkret menighetskunnskap.

«Doctrina est medicina», sier et gammelt ord. Valgte lærestykker må tjene den menighetsbyggende virksomhet og være avpasset tilhørernes kunnskapsnivå. Et hjelpemiddel er en katekismeforklaring til Luthers Lille Katekisme. Et forbilde er Jesu sendebrev, Åp 2-3.

Tilsyn og samarbeid

Prestens gudgitte oppdrag omfatter tilsynet med den alders- og nivåbestemte undervisning i menigheten (kirkeskolen?). Undervisning og instruksjon skal være innrettet mot deltagelsen i den felles gudstjeneste, hvor alle døpte bruker sin barnerett hos Gud og fremstår som «Guds familie» (el husfolk).

En «apostolisk» menighet kjennes på samarbeidet mellom prest og lekfolk. Et hjelpemiddel er Luthers Lille Katekisme. Den setter «husfedre» i stand til å undervise sitt «husfolk» på en enkelt måte om hovedstykkene i Bibelen og i kristnes liv. Uten dette samarbeid om nådemidlenes bruk, fremstår en forvaltningskirke. Hit kommer ingen uten å ha et «ærend», eller når noe ekstraordinært skjer. Kirken dør av slikt.

Apostelordets etterfølgere våre forbilder

Merkedagene i *kirkeårskalenderens* oppmuntrer til «å etterligne deres tro som har talt Guds ord til dere, og gi akt på utgangen av deres ferd», Heb 13:7. Jf kap 11-12. Etterligningen gjelder ikke gjerningshelgener, men troshelgener. Oppmuntringen gjelder den Kristus-likhet som Gud tilregner troen - Jesus Kristus, menneskenes eneste hellighet og rettferdighet for Gud. Forbildene bevitner hensikten med Guds forsoningsverk, mottatt ved dåpen: – «for at jeg skal være hans egen og leve under ham i hans rike, og tjene ham i evig rettferdighet, uskyldighet og salighet, likesom han er

---

¹ Mitt «vita-prosjekt» ved Finnmark Distriktshøgskole 1981-1983. Forespørsel om prestevita ble sendt 171 prestekontor, og gav 125 positive svar, 27 forespørsler ikke besvart. En avviste fordi vedkommende prest enda levde.. To manglet kallsbok, mens fire manglet kallsbok i det aktuelle tidsrom. Tolv manglet prestens vita i kallsboken. Se «*Folk i nord møtte prester frå sør. Kyrkje- og skolehistorie, minoritets- og utenrikspolitikk.*» Tromsø 2021. Digtalt tilgj. «lestadianisme-prosjektet», Universitetet i Tromsø. Norges arktiske universitet..

stått opp fra de døde, lever og råder i evighet. En apostelordets etterfølger øser av Kristi undervisning i «Skriftene». Forbildene lot seg rettlede og veilede av hans ord i apostlers munn. Lk 10:16 – Den som hører dere hører meg. Jf Joh 10:4f.

Legg merke til dydskatalogene i apostelbrevene! Til forskjell fra dydskataloger i samtiden, skiller de seg ut med det sinnelag som var i Jesus Kristus (Rom 12:2, Fil 2:5-8). Med ham til gave, gitt av nåde, oppmuntrer forbildene å etterligne ham.

Forholdet kilden og bekken

Forholdet «Guds ord» og «deres tro» ligner bekken med utspring i kilden. Etter hvert vokser bekken med tilsig fra andre kilder. Slik er ikke den apostoliske læretradisjon, og var det heller ikke i aposteltiden. Tvert imot. Den som øser av kilden, gitt i begynnelsen, øser ikke av menneskers tankebygninger og tradisjoner. (Kol 2:6-8, jf Rom 6:17, 16:17.) Kilden i den apostoliske kilde er alle dager det apostoliske ord som Guds ord, «som det i sannhet er, 1 Tess 2:13f.

Dette gudgitte perspektiv på Guds kirke i endetiden er nøkternt. Kirken på stedet må regne med tilbakeslag, og den enkelte kristne regne med fall og feil i Åndens kamp med den onde menneskenatur. Den apostoliske læretradisjon er uten en utviklingsidé. Jesu åpenbaringer for apostelen Johannes varslet naturkatastrofer, krig, pest, hunger, dyrtid osv. De skal tilta.

Heller ikke kirken er i utvikling mot en oppblomstring i frihet, likhet og brorskap da massene strømmer til før Jesu gjenkomst. Den moderne økumenisme, allerede foregrepet av greven Nicolaus von Zinzendorf (1700-1760), ignorerer den største kirkefare, allerede varslet i Jesu åpenbaringer for apostelen Johannes: *Antikristens virksomhet i kristenheden*.

Jesu syv sendebrev (Åp 2-3) advarer, trøster og oppmuntrer det folk «som følger Lammet, hvor enn det går», Åp 14:4. Den apostoliske kirke er alltid på offensiven, holder Kristi befalinger og medvirker i lokalsamfunnet med gjerninger som bevitner Guds gode skapervilje (Tibudsloven). Til sist følger gjerningene etter dem, når de går inn til hvilen på den nyskapte jord. Åp 14:13. Jf Jer 27:17, 29:4-7, 1 Tim 2:1f.

En «apostolisk» menighet – «Guds familie» på den ubeskårne grunnvoll

Den gudstjenestelige ordning har ingen annen hensikt enn den å *verne om Guds barns frihet på nåderettens grunn*. (Apg 2:42, Ef 2.) Guds tempelmurer består av levende steiner i den uforbehold bekjennelse til den profetiske og apostoliske lære fra den oppstandne Jesus Kristus. Ef 2, jf Esra 4:12, osv. Like fra begynnelsen fremstod urmenigheten i Salomos søylegang som den nye pakts tempel, trofast mot apostlenes lære, Apg 2:42. Dette kjenetegn ved kirkens apostolisitet i begynnelsen, følger kirken hele vei i fortsettelsen. Denne tradering er den lutherske kirkeidentitet.

Et særlig ansvar påhviler de menn som er funnet skikket og kalt til å være Kristi delegater. Den trofaste menighetshyrde på prekestolen avbilder Kristi forhold til sin kir-

kebrud, og dermed Guds gode skapervilje med mann og kvinne. 1 Mos 2:21-24, Ef 5:22ff, 1 Tim 2:8-15.

Teser om Guds kirkes apostolisitet

Tesenes kilde er åpenbaringsordets Gud, men her med noen *avgrensninger*. De handler ikke om Guds godhet og handlende allmakt i den synlige verden og i et begrenset tidsløp. Tesene handler heller ikke om lovmessighet i et skaperverk som gjør vitenskap mulig og stiller mennesket til forvalteransvar. De handler heller ikke om Bibelens innflytelse på menneskesyn, kjønnsrett og fremveksten av monogami og familieliv, heller ikke om innflytelsen på statsdannelser, grunnleggende rettsprinsipper og årsaken til utdanningssystemer fra grunnskole til universitet.

Tesene gjelder *menighetens basis i den apostoliske læretradisjon*, gitt i begynnelsen og med gyldighet for mennesker døpt med kristen dåp.

1. *Opprinnelsen til den apostoliske kirke er unik. Uten en famlende etableringsfase.* På Pinsedagen fremstod kirken i den nye pakt i samsvar med Guds løfter i den gamle pakt og befalingene fra den Oppstandne Kristus. Han hadde gjort alt ferdig.
2. *Kristi befalinger omfatter de kirkegrunnleggende handlinger som er Guds kirkes kjennetegn i tidens løp:* Prekenembetets oppdrag, dåpen til Jesu død, løse- og bindemakten, og Herrens Nattverd, innstiftet under den gamle pakts påskemåltid med løfte om hans nærvær om «en liten stund». Gjensynet skjer i og med velsignet brød og vin, rakt frem fra Herrens bord og mottatt med munnen.
3. *Den oppstandne Kristus og hans befalinger legitimerer menighetens virksomhet.* Noen annen legitimitet har ikke menigheten. Kristi underfulle nærvær, virksom med Ord og Sakrament, er kirkens merkevare.
4. *Apostelordets lære fra den korsfestede og oppstandne Kristus er kirkens eneste rettesnor og målestokk (cànon) i bedømmelsen av menighetens praksis.* Hvordan blir prekenembetets oppdrag og fullmakter utført? Lk 24:47. Mt 28:20.
5. *Guds kirke er i denne verden en Ordets tjenerinne*, og derfor er de gudstjenestelige ordninger underlagt Kristi ord, uavhengig av stats- og folkemakt.
6. *Kirkens gudgitte tro blir ikke formidlet umiddelbart, men gjennom ytre midler i en dennesidig menighetshistorie om deres brukere.* Joh 17:20, Rom 10:15-17, 12:1-3.
7. *En evangelisk-luthersk menighet representerer ingen ny kirkedannelse, men Guds kirke i den apostoliske læretradisjon.* Se beskrivelsen, 1Tess 2:1-14.
8. *Jesus innstiftet «Herrens Nattverd» med befalingen: Gjør dette til min ihukommelse.* Noen annen gudstjeneste har han ikke befalt kirken i den nye pakt. Andre samlinger om Guds ord og bønn supplerer høymessen med forkynnelse og bønn, undervisning og instruksjon, alt etter nytte og behov. Konkurrerende grupper i menneskelige tradisjoner virker splittende på menighetens fremtreden som apostolisk kirke.

9. *Døpte skal lære av Herrens Nattverd hva kirkens samfunn (communio) er og hva det vil si å være deltager i nattverden (kommunikant).*
10. *Bruken av privatskriftemålet gjør menigheten til et legende fellesskap. Brukere er normale mennesker, i stand til å erkjenne egne ord og handlinger i strid med Guds bud og gode skapervilje. Terapi overlates til profesjonelle hjelpere. Skriftemålet skal være kort, for hovedsaken er løseordet: «Jeg forlater deg dine synder, i Faderens osv. Det er prestens oppgave å undervise om skriftemålet og innby til skrifte.*

TROSFORMIDLING I ET ORDNET NÅDEMIDDELFELLESSKAP

11. *Konkret menighetskunnskap bør være tilgjengelig i kallsbok og intervjusamlinger ved bruk av et etnologisk intervjukjema (digit. tilgjengelig: lestadianisme-prosjektet, UiTØ).*
12. *All tradisjon består i kraft av smågrupper. Den apostoliske kirketradisjon består av smågruppene samtale om Kristi undervisning i Skriftene, gitt i og med det apostoliske ord.*
13. *En apostolisk menighet kjennes på samarbeidet mellom prest og menighetslem om bruken av Guds Ord og Sakrament i den liturgiske ordning, enhver i sitt kall. Samarbeidet omfatter Guds ord og bønn i den private sfære.*
14. *Undervisning og instruksjon må være avpasset kunnskapsnivå og aldersbestemte livserfaringer og problemstillinger. Samarbeidet mellom prest og foreldre skal ha prioritet og tjene Guds familie, samlet om nådemidlenes bruk i høymessen.*
15. *Eneste kilde til kontinuitet og fornyelse i kirken er de underfulle handlinger som har Guds mandat og fullmakter i prekenembetets gjerning. Jf 1 Kor 15:1-3, Åp 2-3, osv.*
16. *Forholdet kontinuitet og forandring i kirken krever trofasthet mot det apostoliske ord, gitt til kjenne i sakssvarende ord og handlingsuttrykk. Endringer krever den forberedende undervisning om den bibelske begrunnelse.*
17. *Valgsituasjonen medfører to fristelser: Enten sementere «de gamles» sedvaner og dermed bli et utdøende isolat, eller velge tilpasninger til menneskers idêer og behov, og dermed fremstå som kvasiterapeutisk lovreligion. Jak 4:4. 1 Joh 4:5. Joh 15:19.*
18. *Kirkens merkevare er de underfulle handlinger i den apostoliske læretradisjon. Den oppstandne Kristus til stede i den felles gudstjeneste, virksom i de handlinger han befalte. De lokker og drar mennesker til nådemidlenes bruk.*

DØPT TIL JESUS DØD FOR Å TRO PÅ HAM OG ETTERFØLGE HAM

19. *Den apostoliske kirke er ingen åndssuksesjon i kjærlig forbrødring på inderlighetens grunn, men en dennesidig historie, bevitnet i liturgiske ordninger til vern om Kristi ord og handlinger. Den liturgiske ordning har ingen annen hensikt enn den å verne om Guds barns nåderett (Hans Dubois).*
20. *Kristi dåps- og misjonsbefaling krever arbeidsoppgaver som fremmer oppdraget, alltid med «amen» til det apostoliske ord, og alltid fulgt av «nei» til vranglæren. 1 Kor 4:6 - Gå «ikke utover det som står skrevet». Jf Åp 2-3.*

21. Når trofasthet mot det apostoliske ord medfører tilbakeslag, må reaksjonen være Guds anvisning: Forbønn og gjerninger som har Guds ord og gode skapervilje for seg. Da søker vi det beste for det lokalsamfunn vi lever i. Jer 29:4-7. Rom 12:2, Kol 1:9-11, Fil 4:8, osv. Det beste begynner med *bibellesning*. Neh 8:8, 1 Tim 4:13.
22. *Bibellesning og samtale om det læste* kjennetegner hjem og menighet i den apostoliske kirketradisjon. 2 Tim 1:5, 3:14ff
23. *De læretilpasninger som allmenntjenesten krever, medfører avgrensninger mot tilpasninger i den organiserte kirke, den åndeliggjorte kirke og den likegyldige kirke.* Avgrensninger krever gudstjenestelige ordninger til vern om Guds barns nåderett.
24. *Menighetens legitimitet består alle dager i apostelordets lære fra kirkens Herre, Jesus Kristus (Apg 2:42).* Ef 2:21f, 4:12, 1 Tim 3:15, Jud 20, osv. Ingen kirkemyndighet har Guds mandat til å forplikte kristne på folkemeningens lærekrav.
25. *Det er kirkemøtets gudgitte oppdrag å stadfeste apostelordets lære fra Herren.* Da har lærevedtaket gyldighet i Guds kirke. Annen myndighet, autoritet og kompetanse er ikke gitt prekenembetet. Apg 15:15-21, Åp 3:13ff. Jf 1 Clemens brev ca år 95.
26. *Den Hellige Treénhet er ikke delt. Derfor er heller ikke Guds Ene Hellige kirke delt, og har aldri noensinne vært delt.* Splittelser følger lærevedtak «på tilstrekkelig grunnlag». Kirkens enhet følger bekjennelsen til det apostoliske ord.
27. *Antikrist er årsaken til den kirkeødeleggende virksomhet, alltid virksom med bekvemme innsigelser mot apostelordets lære.* 2 Tess 2. Historien om kirkefelleskap «på tilstrekkelig grunnlag» er historien om antikristens ødeleggende virksomhet i kristenheten. Den er «tidens tegn» før Kristi gjenkomst.

Arendal 17. desember 2022